

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/880

z dnia 17 kwietnia 2019 r.

w sprawie wprowadzania i przywozu dóbr kultury

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W świetle konkluzji Rady z dnia 12 lutego 2016 r. w sprawie zwalczania finansowania terroryzmu, komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie planu działania na rzecz skuteczniejszego zwalczania finansowania terroryzmu, a także dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 ⁽²⁾, należy przyjąć wspólne przepisy dotyczące handlu z państwami trzecimi, aby zapewnić skuteczną ochronę przed nielegalnym handlem dobrami kultury oraz przed ich utratą lub zniszczeniem, ochronę dziedzictwa kulturowego ludzkości, a także zapobieganie finansowaniu terroryzmu oraz praniu pieniędzy ze sprzedaży zagrabionych dóbr kultury nabywcom w Unii.
- (2) Wzysk ludności i eksploatacja terytoriów może prowadzić do nielegalnego handlu dobrami kultury, w szczególności gdy taki nielegalny handel pojawia się w kontekście konfliktów zbrojnych. W związku z tym, w niniejszym rozporządzeniu należy w większym stopniu uwzględnić specyfikę regionalną i lokalną ludności i terytoriów niż wartość rynkową dóbr kultury.
- (3) Dobra kultury są częścią dziedzictwa kulturowego i często mają duże znaczenie kulturalne, artystyczne, historyczne i naukowe. Dziedzictwo kulturowe jest jednym z podstawowych elementów cywilizacji, który ma między innymi wartość symboliczną i tworzy kulturową pamięć ludzkości. Wzbogaca ono życie kulturowe wszystkich ludzi i łączy ich przez wspólną pamięć, wiedzę i rozwój cywilizacji. Z tego względu powinno być chronione przed bezprawnym przywłaszczeniem i grabieżą. Grabież stanowisk archeologicznych zawsze miała miejsce, jednak obecnie osiągnęła skalę przemysłową i wraz z handlem nielegalnie wydobytymi dobrami kultury stanowi poważne przestępstwo, które powoduje znaczące cierpienie tych bezpośrednio lub pośrednio nim dotkniętych. Nielegalny handel dobrami kultury w wielu przypadkach przyczynia się do wymuszonej jednolitości kulturowej lub utraty tożsamości kulturowej, natomiast grabież dóbr kultury przyczynia się między innymi do dezintegracji kultur. Dopóki możliwy jest udział w lukratywnym handlu nielegalnie wydobytymi dobrami kultury i korzystanie z niego bez jakiegokolwiek większego ryzyka, takie wydobywanie i taka grabież będą trwać. Z uwagi na wartość ekonomiczną i artystyczną dóbr kultury, na rynku międzynarodowym tworzy się na nie silny popyt. Brak zdecydowanych międzynarodowych środków prawnych oraz nieskuteczne egzekwowanie wszelkich istniejących środków prowadzą do przeniesienia takich dóbr do szarej strefy. Unia powinna odpowiednio zabronić wprowadzania na obszar celny Unii dóbr kultury nielegalnie wywożonych z państw trzecich, ze szczególnym naciskiem na dobra

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 kwietnia 2019 r.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz.U. L 88 z 31.3.2017, s. 6).

kultury z państw trzecich dotkniętych konfliktem zbrojnym, w szczególności gdy takie dobra kultury zostały nielegalnie sprzedane przez terrorystów lub inne organizacje przestępcze. Chociaż ten ogólny zakaz nie powinien pociągać za sobą systematycznych kontroli, państwa członkowskie powinny móc interweniować po otrzymaniu informacji dotyczących podejrzanych ładunków oraz podejmować wszelkie odpowiednie środki w celu przejścia nielegalnie wywiezionych dóbr kultury.

- (4) Ze względu na różne przepisy stosowane w państwach członkowskich w odniesieniu do przywozu dóbr kultury na obszar celny Unii, należy podjąć środki, w szczególności w celu zapewnienia, aby przywóz niektórych dóbr kultury podlegał jednolitym kontrolom w momencie ich wprowadzania na obszar celny Unii, na podstawie istniejących procesów, procedur i narzędzi administracyjnych mających na celu osiągnięcie jednolitego wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ⁽³⁾.
- (5) Ochrona dóbr kultury uznanych za narodowe dobra kultury państw członkowskich jest już objęta zakresem rozporządzenia Rady (WE) nr 116/2009 ⁽⁴⁾ i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE ⁽⁵⁾. W związku z tym niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do dóbr kultury, które powstały lub zostały odkryte na obszarze celnym Unii. Wspólne przepisy wprowadzone niniejszym rozporządzeniem powinny obejmować odprawę celną dóbr kultury spoza Unii wprowadzanych na obszar celny Unii. Do celów niniejszego rozporządzenia właściwym obszarem celnym powinien być obszar celny Unii w momencie przywozu.
- (6) Środki kontroli, które mają być wprowadzone w odniesieniu do wolnych obszarów celnych i tzw. „wolnych portów”, powinny mieć jak najszerszy zakres pod względem danych procedur celnych, aby zapobiec obchodzeniu niniejszego rozporządzenia poprzez korzystanie z tych wolnych obszarów celnych, które potencjalnie mogą być wykorzystywane do dalszego rozprzestrzeniania się nielegalnego handlu. Te środki kontroli powinny zatem dotyczyć nie tylko dóbr kultury dopuszczanych do obrotu, ale również dóbr kultury objętych specjalną procedurą celną. Jednakże zakres nie powinien wykraczać poza cel, jakim jest zapobieganie wprowadzaniu na obszar celny Unii nielegalnie wywiezionych dóbr kultury. W związku z tym systematyczne środki kontroli powinny obejmować dopuszczenie do obrotu i niektóre specjalne procedury celne, którymi mogą być obejmowane towary wprowadzane na obszar celny Unii, lecz z wyłączeniem tranzytu.
- (7) W wielu państwach trzecich oraz w większości państw członkowskich znane są definicje stosowane w konwencji Unesco dotyczącej środków zmierzających do zakazu i zapobiegania nielegalnemu przywozowi, wywozowi i przenoszeniu własności dóbr kultury, podpisanej w Paryżu w dniu 14 listopada 1970 r. (zwaną dalej „konwencją Unesco z 1970 r.”), których stroną jest znacząca liczba państw członkowskich, oraz w Konwencji UNIDROIT dotyczącej skradzionych lub nielegalnie wywiezionych dóbr kultury, podpisanej w Rzymie w dniu 24 czerwca 1995 r. Z tego powodu definicje użyte w niniejszym rozporządzeniu oparte są na tych definicjach.
- (8) Legalność wywozu dóbr kultury powinna być badana przede wszystkim w oparciu o przepisy ustawowe i wykonawcze kraju, w którym te dobra kultury powstały lub zostały odkryte. Aby jednak nie utrudniać nadmiernie legalnego handlu należy zamiast tego, w niektórych przypadkach, zezwolić w drodze wyjątku osobie, która zamierza dokonać przywozu dóbr kultury na obszar celny Unii, na wykazanie, że zostały one legalnie wywiezione z innego państwa trzeciego, w którym znajdowały się przed ich wysyłką do Unii. Ten wyjątek powinien mieć zastosowanie w przypadku gdy nie można wiarygodnie ustalić, w którym kraju dobra kultury powstały lub zostały odkryte, lub jeżeli wywóz danych dóbr kultury miał miejsce przed wejściem w życie konwencji Unesco z 1970 r., tj. przed dniem 24 kwietnia 1972 r. Aby zapobiec obchodzeniu niniejszego rozporządzenia poprzez wysyłanie nielegalnie wywożonych dóbr kultury do innego państwa trzeciego przed ich przywozem do Unii, wyjątki powinny mieć zastosowanie w przypadku gdy dobra kultury znajdowały się w państwie trzecim przez okres dłuższy niż pięć lat do celów innych niż do użytku tymczasowego, tranzytu, powrotnego wywozu lub przeładunku. W przypadku gdy warunki te są spełnione w odniesieniu do więcej niż jednego kraju, za właściwy uznaje się ostatni z tych krajów przed wprowadzeniem dóbr kultury na obszar celny Unii.
- (9) Art. 5 konwencji Unesco z 1970 r. wzywa Państwa Strony do ustanowienia jednej lub większej liczby krajowych służb odpowiedzialnych za ochronę dóbr kultury przed nielegalnym przywozem, wywozem i przenoszeniem własności. Takie służby krajowe powinny dysponować wykwalifikowanym personelem w liczbie wystarczającej do zapewnienia tej ochrony zgodnie z tą konwencją, a także powinny umożliwić niezbędną aktywną współpracę między właściwymi organami państw członkowskich będących Stronami tej konwencji w dziedzinie bezpieczeństwa oraz w ramach walki z nielegalnym przywozem dóbr kultury, zwłaszcza z obszarów dotkniętych konfliktem zbrojnym.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 116/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie wywozu dóbr kultury (Dz.U. L 39 z 10.2.2009, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 1).

- (10) Aby nie utrudniać niewspółmiernie handlu dobrami kultury przez zewnętrzne granice Unii, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie wyłącznie do dóbr kultury powyżej określonej granicy wieku, która jest ustanowiona niniejszym rozporządzeniem. Właściwe wydaje się także ustalenie progu finansowego, aby wyłączyć ze stosowania warunków i procedur dotyczących przywozu na obszar celny Unii dobra kultury o niższej wartości. Progi te zapewnią, aby środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu koncentrowały się na tych dobrach kultury, w przypadku których istnieje największe prawdopodobieństwo, że mogą paść łupem grabieżców na obszarach dotkniętych konfliktem, nie wyłączając innych dóbr, których kontrola jest niezbędna do zapewnienia ochrony dziedzictwa kulturowego.
- (11) Nielegalny handel zagrabionymi dobrami kultury został uznany, w ramach ponadnarodowej oceny ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu mającego wpływ na rynek wewnętrzny, za możliwe źródło finansowania terroryzmu i prania pieniędzy.
- (12) Z uwagi na fakt, że niektóre kategorie dóbr kultury, mianowicie obiekty archeologiczne i elementy zabytków, są szczególnie narażone na grabież i zniszczenie, wydaje się niezbędne wprowadzenie systemu wzmożonej kontroli przed uzyskaniem pozwolenia na ich wprowadzenie na obszar celny Unii. W takim systemie powinien istnieć wymóg przedstawienia pozwolenia na przywóz wydanego przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii przed dopuszczeniem takich dóbr kultury do obrotu w Unii lub objęciem ich specjalną procedurą celną inną niż tranzyt. Osoby, które starają się uzyskać takie pozwolenie, powinny być w stanie udowodnić legalny wywóz z kraju, w którym te dobra kultury powstały lub zostały odkryte, za pomocą odpowiednich dokumentów i dowodów, takich jak świadectwa wywozowe, tytuły własności, faktury, umowy sprzedaży, dokumenty ubezpieczeniowe, dokumenty przewozowe i ekspertyzy. Na podstawie kompletnych i dokładnie wypełnionych wniosków właściwe organy państw członkowskich powinny bez zbędnej zwłoki podjąć decyzję w sprawie wydania pozwolenia. Wszystkie pozwolenia na przywóz powinny być przechowywane w systemie elektronicznym.
- (13) Ikona stanowi każde przedstawienie postaci istotnej w danej religii lub wydarzenia religijnego. Może być tworzona różnymi środkami i w różnych rozmiarach, w formie monumentalnej lub przenośnej. W przypadkach gdy ikona była niegdyś integralną częścią, przykładowo, wnętrza kościoła, klasztoru, kaplicy, samodzielnie lub jako część wyposażenia architektonicznego, na przykład ikonostasu lub ekspozycji na specjalnych podstawach, stanowi ona niezwykle istotną i nieodłączną część kultu religijnego i życia liturgicznego i powinna być uznawana za integralną część zabytku religijnego, który został rozczłonkowany. Nawet w przypadkach gdy nie wiadomo do którego konkretnego zabytku ikona należała, ale istnieje dowód, że stanowiła kiedyś integralną część zabytku, w szczególności gdy obecne są znaki lub elementy wskazujące, że była kiedyś częścią ikonostasu lub była eksponowana na specjalnych podstawach, ikona powinna być nadal objęta kategorią „elementy zabytków artystycznych lub historycznych, lub stanowisk archeologicznych, które zostały rozczłonkowane” wymienionych w załączniku.
- (14) Z uwagi na szczególnie charakter dóbr kultury, niezwykle istotna jest rola organów celnych, które powinny mieć możliwość, w razie konieczności, żądania dodatkowych informacji od zgłaszającego oraz dokonywania fizycznej kontroli dóbr kultury.
- (15) W odniesieniu do kategorii dóbr kultury, których przywóz nie wymaga pozwolenia na przywóz, osoby, które zamierzają przywieźć takie dobra na obszar celny Unii, powinny, w drodze oświadczenia, poświadczyc i przyjąć na siebie odpowiedzialność za ich legalny wywóz z państwa trzeciego oraz powinny przedstawić wystarczające informacje na temat tych dóbr kultury, umożliwiające ich identyfikację przez organy celne. W celu ułatwienia procedury oraz ze względu na pewność prawa informacje na temat dóbr kultury powinny być przekazywane przy użyciu zstandaryzowanego dokumentu. Do opisu dóbr kultury mogłyby być stosowany *Object ID standard*, zalecany przez Unesco. Posiadacz dóbr powinien rejestrować te informacje w systemie elektronicznym, w celu ułatwienia identyfikacji przez organy celne, umożliwienia analizy ryzyka i ukierunkowanych kontroli, a także aby zapewnienia możliwości śledzenia dóbr kultury po ich wprowadzeniu na rynek wewnętrzny.
- (16) W kontekście środowiska Single Window w obszarze celnym, Komisja powinna być odpowiedzialna za ustanowienie scentralizowanego systemu elektronicznego składania wniosków o pozwolenia na przywóz oraz oświadczeń importerów, a także przechowywania i wymiany informacji między organami państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do oświadczeń importerów i pozwoleń na przywóz.
- (17) Przetwarzanie danych w ramach niniejszego rozporządzenia powinno móc obejmować także dane osobowe i powinno być prowadzone zgodnie z prawem Unii. Państwa członkowskie i Komisja powinny przetwarzać dane osobowe jedynie do celów niniejszego rozporządzenia lub w należycie uzasadnionych okolicznościach do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych lub wykonywania sankcji karnych, w tym ochrony przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego oraz zapobiegania takim zagrożeniom. Wszelkie gromadzenie, ujawnianie, przekazywanie, komunikowanie

oraz inne przetwarzanie danych osobowych w ramach niniejszego rozporządzenia powinno podlegać wymogom rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽⁶⁾ oraz (UE) 2018/1725 ⁽⁷⁾. Przetwarzanie danych osobowych do celów niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się również zgodnie z prawami do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego uznanymi w art. 8 Konwencji Rady Europy o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także zgodnie z prawem do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawem do ochrony danych osobowych, uznanymi, odpowiednio, w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

- (18) Dobra kultury, które nie powstały ani nie zostały odkryte na obszarze celnym Unii, ale które zostały wywiezione jako towary unijne, nie powinny być objęte wymogiem przedstawienia pozwolenia na przywóz lub oświadczenia importera, gdy są wwożone na ten obszar jako towary powracające w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 952/2013.
- (19) Odprawa czasowa dóbr kultury do celów edukacyjnych, naukowych, konserwacji, restauracji, wystawienniczych, digitalizacji, przedstawień artystycznych, badań prowadzonych przez instytucje naukowe lub do współpracy pomiędzy muzeami lub podobnymi instytucjami również nie powinna podlegać wymogowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub oświadczenia importera.
- (20) Składowanie dóbr kultury pochodzących z krajów dotkniętych konfliktami zbrojnymi lub klęskami żywiołowymi, w wyłącznym celu zapewnienia ich bezpiecznego przechowywania i ochrony przez organ publiczny lub pod nadzorem takiego organu nie powinno podlegać wymogowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub oświadczenia importera.
- (21) W celu ułatwienia prezentacji dóbr kultury na komercyjnych targach sztuki, pozwolenie na przywóz nie powinno być konieczne w przypadku gdy dobra kultury są przywożone w ramach odprawy czasowej, w rozumieniu art. 250 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, oraz gdy zamiast pozwolenia na przywóz przedstawiono oświadczenie importera. Jednakże przedstawienie pozwolenia na przywóz powinno być wymagane w przypadku gdy takie dobra kultury mają pozostać w Unii po targach sztuki.
- (22) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjmowania szczegółowych zasad dotyczących: dóbr kultury, które są towarami powracającymi, lub odprawy czasowej dóbr kultury na obszarze celnym Unii oraz ich bezpiecznego przechowywania, wzorów wniosków o pozwolenia na przywóz oraz formularzy pozwolenia na przywóz, wzorów oświadczeń importera i dokumentów towarzyszących, a także dalszych przepisów proceduralnych w odniesieniu do ich składania i rozpatrywania. Komisji należy także powierzyć uprawnienia wykonawcze do podejmowania działań w celu utworzenia elektronicznego systemu składania wniosków o pozwolenia na przywóz oraz oświadczeń importerów, a także przechowywania i wymiany informacji między państwami członkowskimi. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁸⁾.
- (23) W celu zapewnienia skutecznej koordynacji oraz unikania powielania wysiłków podczas organizacji szkoleń, budowania zdolności oraz prowadzenia kampanii informacyjnych, a także zlecenia odpowiednich badań oraz opracowywania norm, Komisja i państwa członkowskie powinny, w stosownych przypadkach, współpracować z organizacjami i organami międzynarodowymi, takimi jak Unesco, Interpol, Europol, Światowa Organizacja Celna, Międzynarodowy Ośrodek Studiów nad Ochroną i Restauracją Dóbr Kultury oraz Międzynarodowa Rada Muzeów (ICOM).
- (24) Odnośne informacje na temat przepływów handlowych dóbr kultury powinny być gromadzone w formie elektronicznej i wymieniane między państwami członkowskimi i Komisją, aby wspierać skuteczne wykonywanie niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić podstawę jego przyszłej oceny. W interesie przejrzystości i kontroli publicznej jak najwięcej informacji powinno być podawane do wiadomości publicznej. Przepływów handlowych dóbr kultury nie można skutecznie monitorować jedynie na podstawie ich wartości lub masy. Istotne jest elektroniczne gromadzenie informacji dotyczących liczby zgłaszanych przedmiotów. Ponieważ w Nomenklaturze scalonej nie określono żadnej uzupełniającej jednostki miary dla dóbr kultury, konieczne jest nałożenie wymogu zgłaszania liczby przedmiotów.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (25) Strategia UE i plan działania w zakresie zarządzania ryzykiem celnym mają na celu między innymi wzmocnienie zdolności organów celnych w zakresie reagowania na ryzyko w dziedzinie dóbr kultury. Należy wykorzystywać ramy wspólnego zarządzania ryzykiem określone w rozporządzeniu (UE) nr 952/2013, a organy celne powinny wymieniać między sobą odpowiednie informacje o ryzyku.
- (26) W celu skorzystania z wiedzy fachowej organizacji i organów międzynarodowych działających w sferze kultury oraz ich doświadczenia związanego z nielegalnym handlem dobrami kultury, zalecenia i wytyczne wydawane przez te organizacje i organy powinny być uwzględniane w ramach wspólnego zarządzania ryzykiem przy określaniu ryzyka związanego z dobrami kultury. W szczególności czerwone listy publikowane przez ICOM powinny służyć jako wytyczne do identyfikacji tych państw trzecich, których dziedzictwo jest najbardziej zagrożone oraz wywozonych z nich obiektów, które mogłyby częściej stawać się przedmiotem nielegalnego handlu.
- (27) Konieczne jest przygotowanie kampanii informacyjnych skierowanych do nabywców dóbr kultury, dotyczących ryzyka nielegalnego handlu oraz wspieranie podmiotów działających na rynku w zakresie zrozumienia i stosowania przez nie niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny angażować w rozpowszechnianie tych informacji odpowiednie krajowe punkty kontaktowe oraz inne służby informacyjne.
- (28) Komisja powinna zapewnić, aby mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (zwane dalej „MŚP”) korzystały z odpowiedniej pomocy technicznej oraz powinna ułatwiać dostarczanie im informacji w celu skutecznego wykonywania niniejszego rozporządzenia. MŚP z siedzibą w Unii, które dokonują przywozu dóbr kultury, powinny zatem korzystać z obecnych i przyszłych programów Unii mających na celu wspieranie konkurencyjności małych i średnich przedsiębiorstw.
- (29) Aby zachęcić do przestrzegania przepisów oraz zniechęcać do ich obchodzenia, państwa członkowskie powinny wprowadzić skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje w przypadku nieprzestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia oraz przekazać informacje o tych sankcjach Komisji. Sankcje wprowadzane przez państwa członkowskie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia powinny mieć równoważny skutek odstrasżający w całej Unii.
- (30) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby organy celne i właściwe organy uzgadniały środki podejmowane na mocy art. 198 rozporządzenia (UE) nr 952/2013. Szczegóły dotyczące tych środków powinny podlegać prawu krajowemu.
- (31) Komisja powinna niezwłocznie przyjąć przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia, w szczególności przepisy dotyczące zestandaryzowanych formularzy elektronicznych, z których należy korzystać przy składaniu wniosku o pozwolenie na przywóz lub przygotowywaniu oświadczenie importera, a także jak najszybciej ustanowić system elektroniczny. Stosowanie przepisów dotyczących pozwoleń na przywóz i oświadczeń importerów należy odpowiednio odroczyć.
- (32) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, konieczne i stosowne jest przyjęcie przepisów dotyczących wprowadzania oraz warunków i procedur przywozu dóbr kultury na obszar celnym Unii, aby osiągnąć podstawowe cele niniejszego rozporządzenia. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów, zgodnie z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie określa warunki wprowadzania dóbr kultury oraz warunki i procedury przywozu dóbr kultury w celu ochrony dziedzictwa kulturowego ludzkości oraz zapobiegania nielegalnemu handlowi dobrami kultury, w szczególności w przypadku gdy taki nielegalny handel mógłby przyczynić się do finansowania terroryzmu.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do dóbr kultury, które powstały lub zostały odkryte na obszarze celnym Unii.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „dobra kultury” oznacza każdy przedmiot, który ma znaczenie dla archeologii, prehistorii, historii, literatury, sztuki lub nauki, wymieniony w załączniku;

- 2) „wprowadzenie dóbr kultury” oznacza każde wprowadzenie na obszar celny Unii dóbr kultury, które podlegają dozorowi celnemu lub kontroli celnej na obszarze celnym Unii, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 952/2013;
- 3) „przywóz dóbr kultury” oznacza:
 - a) dopuszczenie dóbr kultury do obrotu, o którym mowa w art. 201 rozporządzenia (UE) nr 952/2013; lub
 - b) objęcie dóbr kultury jedną z następujących kategorii procedur specjalnych, o których mowa w art. 210 rozporządzenia (UE) nr 952/2013:
 - (i) składowaniem, które obejmuje składowanie celne i wolne obszary celne;
 - (ii) szczególnym przeznaczeniem, które obejmuje odprawę czasową i końcowe przeznaczenie;
 - (iii) uszlachetnianiem czynnym;
- 4) „posiadacz towarów” oznacza posiadacza towarów zgodnie z definicją w art. 5 pkt 34 rozporządzenia (UE) nr 952/2013;
- 5) „właściwe organy” oznacza organy publiczne wyznaczone przez państwa członkowskie do wydawania pozwoleń na przywóz.

Artykuł 3

Wprowadzanie i przywóz dóbr kultury

1. Wprowadzanie dóbr kultury, o których mowa w części A załącznika, które zostały wyprowadzone z terytorium kraju, w którym powstały lub zostały odkryte, z naruszeniem przepisów ustawowych i wykonawczych tego kraju jest zabronione.

Organy celne i właściwe organy podejmują wszelkie odpowiednie środki w przypadku próby wprowadzenia dóbr kultury, o których mowa w akapicie pierwszym.

2. Przywóz dóbr kultury wymienionych w częściach B i C załącznika jest dozwolony jedynie po przedstawieniu:

- a) pozwolenia na przywóz wydanego zgodnie z art. 4; albo
- b) oświadczenia importera przedłożonego zgodnie z art. 5.

3. Pozwolenie na przywóz lub oświadczenie importera, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, przedstawia się organom celnym zgodnie z art. 163 rozporządzenia (UE) nr 952/2013. W przypadku obejmowania dóbr kultury procedurą wolnego obszaru celnego, posiadacz dóbr przedstawia pozwolenie na przywóz lub oświadczenie importera przy przedstawianiu towarów zgodnie z art. 245 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) nr 952/2013.

4. Ust. 2 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do:

- a) dóbr kultury, które są towarami powracającymi w rozumieniu art. 203 rozporządzenia (UE) nr 952/2013;
- b) przywozu dóbr kultury w wyłącznym celu zapewnienia ich bezpiecznego przechowywania przez organ publiczny lub pod nadzorem takiego organu, z zamiarem dokonania zwrotu tych dóbr kultury, gdy sytuacja na to pozwoli;
- c) odprawy czasowej dóbr kultury, w rozumieniu art. 250 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, na obszarze celnym Unii do celów edukacyjnych, naukowych, konserwacji, restauracji, wystawienniczych, digitalizacji, przedstawień artystycznych, badań prowadzonych przez instytucje naukowe lub współpracy pomiędzy muzeami lub podobnymi instytucjami.

5. Pozwolenie na przywóz nie jest wymagane w przypadku dóbr kultury objętych procedurą odprawy czasowej w rozumieniu art. 250 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, w przypadku gdy takie dobra mają być wystawione na komercyjnych targach sztuki. W takich przypadkach przedstawia się oświadczenie importera zgodnie z procedurą określoną w art. 5 niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli jednak te dobra kultury są następnie obejmowane inną procedurą celną, o której mowa w art. 2 pkt 3 niniejszego rozporządzenia, wymagane jest pozwolenie na przywóz wydane zgodnie z art. 4 niniejszego rozporządzenia.

6. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, szczegółowe zasady dotyczące dóbr kultury, które są towarami powracającymi, przywozu dóbr kultury w celu ich bezpiecznego przechowywania oraz odprawy czasowej dóbr kultury, o których mowa w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13 ust. 2.

7. Ust. 2 niniejszego artykułu pozostaje bez uszczerbku dla innych środków przyjętych przez Unię zgodnie z art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

8. W przywozowym zgłoszeniu celnym dóbr kultury wymienionych w częściach B i C załącznika podaje się liczbę towarów za pomocą jednostki uzupełniającej określonej w niniejszym załączniku. W przypadku obejmowania dóbr kultury procedurą wolnego obszaru celnego, posiadacz dóbr podaje liczbę przedmiotów przy przedstawianiu dóbr zgodnie z art. 245 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) nr 952/2013.

Artykuł 4

Pozwolenie na przywóz

1. Na przywóz dóbr kultury wymienionych w części B załącznika, innych niż te, o których mowa w art. 3 ust. 4 i 5, wymagane jest pozwolenie. Pozwolenie na przywóz wydaje właściwy organ państwa członkowskiego, w którym dobra kultury obejmowane są po raz pierwszy jedną z procedur celnych, o których mowa w art. 2 ust. 3.

2. Pozwolenia na przywóz wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym artykułem są ważne w całej Unii.

3. Pozwolenia na przywóz wydanego zgodnie z niniejszym artykułem nie traktuje się jako dowodu legalnego pochodzenia lub własności danych dóbr kultury.

4. Posiadacz dóbr składa wniosek o pozwolenie na przywóz do właściwego organu państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, za pomocą systemu elektronicznego, o którym mowa w art. 8. Do wniosku dołącza się wszelkie dokumenty i informacje będące dowodem, że dane dobra kultury zostały wywiezione z kraju, w którym powstały lub zostały odkryte zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi tego kraju lub będące dowodem braku takich przepisów ustawowych i wykonawczych w okresie, w którym zostały wywiezione z jego terytorium.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego wnioskowi mogą zamiast tego towarzyszyć wszelkie dokumenty i informacje będące dowodem, że dane dobra kultury zostały wywiezione zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi ostatniego kraju, w którym znajdowały się przez okres dłuższy niż pięć lat w celach innych niż do użytku tymczasowego, tranzytu, powrotnego wywozu lub przeładunku, w następujących przypadkach:

a) nie można wiarygodnie ustalić, w jakim kraju dobra kultury powstały lub zostały odkryte; lub

b) dobra kultury zostały wywiezione z kraju, w którym powstały lub zostały odkryte, przed dniem 24 kwietnia 1972 r.

5. Dowód, że dane dobra kultury zostały wywiezione zgodnie z ust. 4 przedstawia się w postaci świadectw wywozowych lub pozwoleń na wywóz w przypadku gdy dane państwo ustanowiło takie dokumenty dla wywozu dóbr kultury w czasie ich wywozu.

6. Właściwy organ sprawdza, czy wniosek jest kompletny. Zwraca się do wnioskodawcy o wszelkie brakujące lub dodatkowe informacje lub dokumenty w terminie 21 dni od dnia otrzymania wniosku.

7. W terminie 90 dni od otrzymania kompletnego wniosku właściwy organ bada go i podejmuje decyzję o wydaniu pozwolenia na przywóz lub odrzuca wniosek.

Właściwy organ odrzuca wniosek w przypadku gdy:

- a) posiada informacje lub ma uzasadnione powody, aby sądzić, że dobra kultury zostały wyprowadzone z terytorium kraju, w którym powstały lub zostały odkryte, z naruszeniem przepisów ustawowych i wykonawczych tego kraju;
- b) nie został przedstawiony dowód wymagany na mocy ust. 4;
- c) posiada informacje lub ma uzasadnione podstawy, aby sądzić, że posiadacz towarów nie nabył ich legalnie; lub
- d) został poinformowany, że istnieją nierozpatrzone wnioski o zwrot tych dóbr kultury złożone przez organy kraju, w którym powstały lub zostały odkryte.

8. W przypadku odrzucenia wniosku, wnioskodawcy przekazuje się niezwłocznie decyzję administracyjną, o której mowa w ust. 7, wraz z uzasadnieniem oraz informacją o procedurze odwoławczej.

9. W przypadku gdy wniosek dotyczy pozwolenia na przywóz dóbr kultury, w odniesieniu do których wcześniej odrzucono taki wniosek, wnioskodawca informuje właściwy organ, do którego składany jest wniosek, o poprzednim odrzuceniu.

10. W przypadku gdy państwo członkowskie odrzuca wniosek, informuje o tym odrzuceniu, a także o powodach tego odrzucenia pozostałe państwa członkowskie i Komisję za pomocą systemu elektronicznego, o którym mowa w art. 8.

11. Państwa członkowskie wyznaczają niezwłocznie właściwe organy do celów wydawania pozwoleń na przywóz zgodnie z niniejszym artykułem. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o właściwych organach, a także o wszelkich zmianach w tym zakresie.

Komisja publikuje informacje o właściwych organach oraz wszelkie zmiany w tym zakresie w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

12. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, wzór i format wniosku o pozwolenie na przywóz oraz wskazuje dopuszczalne dokumenty do celów udowodnienia legalnego pochodzenia danych dóbr kultury, a także przepisy proceduralne dotyczące składania i rozpatrywania takiego wniosku. Ustanawiając te elementy, Komisja dąży do osiągnięcia jednolitego stosowania przez właściwe organy procedur wydawania pozwoleń na przywóz. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13 ust. 2.

Artykuł 5

Oświadczenie importera

1. Na przywóz dóbr kultury wymienionych w części C załącznika wymagane jest oświadczenie importera, które posiadacz towarów składa za pomocą systemu elektronicznego, o którym mowa w art. 8.

2. Oświadczenie importera zawiera:

- a) deklarację podpisaną przez posiadacza towarów, stwierdzającą, że zostały one wywiezione z kraju, w którym powstały lub zostały odkryte, zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi tego kraju obowiązującymi w czasie, w którym zostały one wywiezione z jego terytorium; oraz
- b) zstandaryzowany dokument opisujący dane dobra kultury w sposób wystarczająco szczegółowy i umożliwiający ich identyfikację przez organy oraz przeprowadzenie analizy ryzyka i ukierunkowanych kontroli.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a) deklaracja może zamiast tego stwierdzać, że dane dobra kultury zostały wywiezione zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi ostatniego kraju, w którym znajdowały się przez okres dłuższy niż pięć lat w celach innych niż do użytku tymczasowego, tranzytu, powrotnego wywozu lub przeładunku, w następujących przypadkach:

- a) nie można wiarygodnie ustalić, w jakim kraju dobra kultury powstały lub zostały odkryte; lub
- b) dobra kultury zostały wywiezione z kraju, w którym powstały lub zostały odkryte, przed dniem 24 kwietnia 1972 r.

3. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, zestandaryzowany wzór i format oświadczenia importera, a także przepisy proceduralne dotyczące jego składania oraz wskazuje dopuszczalne dokumenty do celów udowodnienia legalnego pochodzenia danych dóbr kultury, które powinien mieć posiadacz towarów, oraz przepisy dotyczące przetwarzania takiego oświadczenia importera. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13 ust. 2.

Artykuł 6

Właściwe urzędy celne

Państwa członkowskie mogą ograniczyć liczbę urzędów celnych właściwych do przywozu dóbr kultury objętych niniejszym rozporządzeniem. W przypadku gdy państwa członkowskie zastosują takie ograniczenie, przekazują Komisji informacje o tych urzędach celnych, a także o wszelkich zmianach w tym zakresie.

Komisja publikuje szczegółowe dane właściwych urzędów celnych oraz wszelkie zmiany w tym zakresie w serii C Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej.

Artykuł 7

Współpraca administracyjna

Do celów wykonywania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie zapewniają współpracę między swoimi organami celnymi oraz z właściwymi organami, o których mowa w art. 4.

Artykuł 8

Stosowanie systemu elektronicznego

1. Przechowywanie i wymiana informacji między organami państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do pozwoleń na przywóz i oświadczeń importerów, odbywa się za pomocą centralnego systemu elektronicznego.

W przypadku czasowej awarii systemu elektronicznego mogą być stosowane czasowo inne sposoby przechowywania i wymiany informacji.

2. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych:

- a) zasady dotyczące wdrożenia, funkcjonowania i utrzymywania systemu elektronicznego, o którym mowa w ust. 1;
- b) szczegółowe przepisy dotyczące przedstawiania, przetwarzania, przechowywania i wymiany informacji między organami państw członkowskich za pomocą systemu elektronicznego lub innych sposobów, o których mowa w ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13 ust. 2, do dnia 28 czerwca 2021 r.

Artykuł 9

Ustanowienie systemu elektronicznego

Komisja ustanawia system elektroniczny, o którym mowa w art. 8. System elektroniczny musi stać się operacyjny najpóźniej cztery lata po wejściu w życie pierwszego z aktów wykonawczych, o których mowa w art. 8 ust. 2.

Artykuł 10

Ochrona danych osobowych i okresy przechowywania danych

1. Organy celne i właściwe organy państw członkowskich działają jako administratorzy danych osobowych uzyskanych zgodnie z art. 4, 5 i 8.

2. Przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia odbywa się wyłącznie w celu określonym w art. 1 ust. 1.

3. Dostęp do danych osobowych uzyskanych zgodnie z art. 4, 5 i 8 mają wyłącznie należycie uprawnieni pracownicy organów, a dane te muszą być odpowiednio chronione przed nieuprawnionym dostępem lub przekazaniem. Dane nie mogą być ujawniane ani przekazywane bez wyraźnej pisemnej zgody organu, który pierwotnie je uzyskał. Zgoda ta nie jest jednak konieczna, jeżeli organy mają obowiązek ujawnić lub przekazać dane na mocy przepisów obowiązujących w danym państwie członkowskim, w szczególności w związku z postępowaniem sądowym.

4. Organy przechowują dane osobowe uzyskane zgodnie z art. 4, 5 i 8 przez okres 20 lat od dnia ich uzyskania. Po upływie tego okresu takie dane osobowe usuwa się.

Artykuł 11

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Do dnia 28 grudnia 2020 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach dotyczących sankcji mających zastosowanie w przypadku wprowadzania dóbr kultury z naruszeniem art. 3 ust. 1 oraz o związanych z nimi środkach.

Do dnia 28 czerwca 2025 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach dotyczących sankcji za inne naruszenia niniejszego rozporządzenia, a w szczególności składania fałszywych oświadczeń i przekazywania fałszywych informacji, oraz o związanych z nimi środkach.

Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych przepisów.

Artykuł 12

Współpraca z państwami trzecimi

Komisja, w kwestiach objętych jej działaniami oraz w zakresie wymaganym do wypełniania jej zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia, może zorganizować dla państw trzecich, we współpracy z państwami członkowskimi, szkolenia oraz działania związane z budowaniem zdolności.

Artykuł 13

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 116/2009. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 14

Sprawozdawczość i ocena

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje na temat wykonania niniejszego rozporządzenia.

W tym celu Komisja przesyła odpowiednie kwestionariusze do państw członkowskich. Państwa członkowskie mają sześć miesięcy od otrzymania kwestionariusza na przekazanie Komisji żądanych informacji.

2. W terminie trzech lat od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia w całości, a następnie co pięć lat Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie będzie podawane do wiadomości publicznej i będzie zawierać istotne informacje statystyczne, zarówno na poziomie unijnym, jak i krajowym, takie jak liczba wydanych pozwoleń na przywóz, odrzuconych wniosków oraz złożonych oświadczeń importerów. Będzie zawierać uwagi na temat praktycznego wykonania, w tym wpływu na unijne podmioty gospodarcze, w szczególności MŚP.

3. Do dnia 28 czerwca 2020 r., a następnie co dwanaście miesięcy, do momentu ustanowienia systemu elektronicznego określonego w art. 9, Komisja będzie przedkładać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące postępów w zakresie przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z art. 8 ust. 2 oraz postępów w zakresie ustanowienia systemu elektronicznego określonego w art. 9.

Artykuł 15

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 16***Stosowanie**

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia jego wejścia w życie.
2. Niezależnie od ust. 1:
 - a) art. 3 ust. 1 stosuje się od dnia 28 grudnia 2020 r.;
 - b) art. 3 ust. 2–5 oraz ust. 7 i 8, art. 4 ust. 1–10, art. 5 ust. 1 i 2 oraz art. 8 ust. 1 stosuje się od dnia rozpoczęcia funkcjonowania systemu elektronicznego, o którym mowa w art. 8, lub najpóźniej od dnia 28 czerwca 2025 r. Komisja opublikuje w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* datę spełnienia wszystkich warunków określonych w niniejszym ustępie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 kwietnia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Część A. Dobra kultury objęte zakresem art. 3 ust. 1

-
- a) rzadkie kolekcje i okazy zoologiczne, botaniczne, mineralogiczne i anatomiczne oraz przedmioty o wartości paleontologicznej;
-
- b) dobra związane z historią, w tym historią nauki i techniki, historią wojskowości i historią społeczną, z życiem krajowych przywódców, myślicieli, naukowców i artystów oraz z ważnymi dla danego kraju wydarzeniami;
-
- c) przedmioty pochodzące z wykopalisk archeologicznych (w tym legalnych i nielegalnych) lub z odkryć archeologicznych na lądzie lub pod wodą;
-
- d) elementy zabytków artystycznych lub historycznych, lub stanowisk archeologicznych, które zostały rozczłonkowane⁽¹⁾;
-
- e) antyki mające ponad sto lat, takie jak inskrypcje, monety i grawerowane pieczęci;
-
- f) przedmioty o wartości etnograficznej;
-
- g) przedmioty o wartości artystycznej, takie jak:
- (i) obrazy, malarstwo i rysunki wykonane wyłącznie ręcznie na dowolnym podłożu i przy użyciu dowolnych materiałów (z wyjątkiem wzorów przemysłowych i artykułów przemysłowych zdobionych ręcznie);
 - (ii) oryginalne posągi i rzeźby z dowolnych materiałów;
 - (iii) oryginalne ryciny, druki i litografie;
 - (iv) oryginalne asamblaże i kompozycje z dowolnych materiałów;
-
- h) rzadkie manuskrypty i inkunabuły;
-
- i) stare książki, dokumenty i publikacje o szczególnym znaczeniu (historycznym, artystycznym, naukowym, literackim itp.), pojedynczo lub w zbiorach;
-
- j) znaczki pocztowe, skarbowe i podobne znaczki, pojedynczo lub w zbiorach;
-
- k) archiwa, w tym fonograficzne, fotograficzne i kinematograficzne;
-
- l) artykuły meblarskie mające ponad sto lat i dawne instrumenty muzyczne.
-
- ⁽¹⁾ Liturgiczne ikony i posągi, nawet wolnostojące, są uważane za należące do tej kategorii dóbr kultury.
-

Część B. Dobra kultury objęte zakresem art. 4

Kategorie dóbr kultury zgodnie z częścią A	Nomenklatura scalona (CN), dział, pozycja lub podpozycja	Próg minimalnego wieku	Próg minimalnej wartości (wartość celna)	Jednostki uzupełniające
c) przedmioty pochodzące z wykopalisk archeologicznych (w tym legalnych i nielegalnych), lub z odkryć archeologicznych na lądzie lub pod wodą;	ex 9705; ex 9706	Starsze niż 250 lat	Niezależnie od wartości	Liczba sztuk (p/st)
d) elementy zabytków artystycznych lub historycznych, lub stanowisk archeologicznych, które zostały rozczłonkowane ⁽¹⁾ ;	ex 9705; ex 9706	Starsze niż 250 lat	Niezależnie od wartości	Liczba sztuk (p/st)

⁽¹⁾ Liturgiczne ikony i posągi, nawet wolnostojące, są uważane za należące do tej kategorii dóbr kultury.

Część C. Dobra kultury objęte zakresem art. 5

Kategorie dóbr kultury zgodnie z częścią A	Nomenklatura scalona (CN), dział, pozycja lub podpozycja	Próg minimalnego wieku	Próg minimalnej wartości (wartość celna)	Jednostki uzupełniające
a) rzadkie kolekcje i okazy zoologiczne, botaniczne, mineralogiczne i anatomiczne oraz przedmioty o wartości paleontologicznej;	ex 9705	Starsze niż 200 lat	18 000 EUR lub więcej za sztukę	Liczba sztuk (p/st)
b) dobra związane z historią, w tym historią nauki i techniki, historią wojskowości i historią społeczną, życiem krajowych przywódców, myślicieli, naukowców i artystów oraz ważnymi dla danego kraju wydarzeniami;	ex 9705	Starsze niż 200 lat	18 000 EUR lub więcej za sztukę	Liczba sztuk (p/st)
e) antyki, takie jak inskrypcje, monety i grawerowane pieczęcie;	ex 9706	Starsze niż 200 lat	18 000 EUR lub więcej za sztukę	Liczba sztuk (p/st)
f) przedmioty o wartości etnograficznej;	ex 9705	Starsze niż 200 lat	18 000 EUR lub więcej za sztukę	Liczba sztuk (p/st)
g) przedmioty o wartości artystycznej, takie jak:				
(i) obrazy, malarstwo i rysunki wykonane wyłącznie ręcznie na dowolnym podłożu przy użyciu dowolnych materiałów (z wyjątkiem wzorów przemysłowych i artykułów przemysłowych zdobionych ręcznie);	ex 9701	Starsze niż 200 lat	18 000 EUR lub więcej za sztukę	Liczba sztuk (p/st)

Kategorie dóbr kultury zgodnie z częścią A	Nomenklatura scalona (CN), dział, pozycja lub podpozycja	Próg minimalnego wieku	Próg minimalnej wartości (wartość celna) za sztukę	Jednostki uzupełniające
(ii) oryginalne posągi i rzeźby z dowolnych materiałów;	ex 9703	Starsze niż 200 lat	18 000 EUR lub więcej	Liczba sztuk (p/st)
(iii) oryginalne ryciny, druki i litografie;	ex 9702;	Starsze niż 200 lat	18 000 EUR lub więcej	Liczba sztuk (p/st)
(iv) oryginalne asambláže i kompozycje z dowolnych materiałów;	ex 9701	Starsze niż 200 lat	18 000 EUR lub więcej	Liczba sztuk (p/st)
h) rzadkie manuskrypty i inkunabuły;	ex 9702; ex 9706	Starsze niż 200 lat	18 000 EUR lub więcej	Liczba sztuk (p/st)
i) stare książki, dokumenty i publikacje o szczególnym znaczeniu (historycznym, artystycznym, naukowym, literackim itp.), pojedynczo lub w zbiorach;	ex 9705; ex 9706	Starsze niż 200 lat	18 000 EUR lub więcej	Liczba sztuk (p/st)